

*Cinci
copii
și-o
creatură*

E. Nesbit

Traducere din
limba engleză și note de
Diana Geacăr

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir

Corectură: Maria Cramarenco

Tehnoredactare și DTP copertă: Liviu Stoica

Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NESBIT, E.

Cinci copii și-o creatură / E. Nesbit ; trad. din lb. engleză și note de

Diana Geacăr. – Pitești : Paralela 45, 2026

ISBN 978-973-47-4368-1

I. Geacăr, Diana (trad. ; note)

821.111

Five Children and It

E. Nesbit

Cover design copyright © 2019 Read Books Ltd.

All rights reserved.

Copyright © Editura Paralela 45, 2026

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

NOTĂ

Anumite părți din povestea aceasta au apărut sub titlul *The Psammead*¹ în revista *Strand*.

---

¹ Cuvânt inventat de scriitoare din cuvântul grecesc pentru *sand* (nisip); în engleză, se traduce prin *sand nymph* („zâna nisipului“).

CUPRINS

1. Amețitor de frumoși	9
2. Guinee aurii	34
3. Să-l vrea și alții!	59
4. Cu aripi	86
5. Fără aripi	109
6. Un castel și nimic la cină	122
7. De la asediu, direct la culcare	139
8. Mai mare decât băiatul brutarului	153
9. Adult pentru o zi	177
10. Pieile-roșii.	194
11. Ultimul capitol și... ultima dorință.	212

AMEȚITOR DE FRUMOȘI

Casa se afla la aproape cinci kilometri de gară, dar abia trecuseră cinci minute de când trăsură prăfuită pornise la drum, zgâlțâindu-se, căci copiii își și scoseră capul pe geam, întrebând: „N-am ajuns?“. Iar de câte ori treceau pe lângă o casă, ceea ce nu se întâmpla prea des, toți întrebau: „O, *aici* e?“. Dar, până au ajuns în vârful dealului, chiar după cariera de calcar, înainte de balastieră, nu au reușit să ghicească. Acolo se afla o casă albă, cu o grădină verde, iar dincolo de ea, o livadă. Abia atunci mama a spus: „Am ajuns!“.

— Ce albă e casa! a exclamat Robert.

— Dar ia priviți trandafirii, a spus Anthea.

— Și prunele, a continuat Jane.

— E destul de decentă, a adăugat Cyril.

Când bebelușul a zis: „Vleau să melg“, trăsură s-a oprit, zdruncinându-se și smucindu-se pentru ultima dată.

Zorindu-se să iasă din trăsură chiar în clipa aceea, s-au lovit și chiar s-au călcat pe picioare unii pe alții,

dar nimeni nu s-a supărat. În mod curios, mama nu s-a grăbit deloc. Iar atunci când a coborât, a preferat să folosească treptele în loc să sară, și-a dorit mai întâi să vadă cutiile duse înăuntru și să plătească birjarul, în loc să se alătore minunatului iureș din grădină, din livadă, din sălbăticia de spini, ciulini, măracini și tufișuri, care se întindea dincolo de poarta stricată, ori celui din jurul fântânii secate de lângă casă. Dar copiii, de data asta, au fost mai înțelepți. Casa nu era deloc frumoasă. Era chiar banală, iar mamei i s-a părut cam nepotrivită. De exemplu, s-a enervat că nu erau deloc rafturi și că abia dacă găseai un dulap. Tata avea să capete obiceiul de a spune uneori că feroneria acoperișului și tencuiala păreau că fuseseră coșmarul arhitectului. Dar casa era departe de oraș, iar alta nu se zărea prin apropiere. Cum copiii stătuseră timp de doi ani în Londra, de unde nu plecaseră nici măcar o zi la mare, în excursie cu trenul, Casa cea Albă li s-a părut un fel de *palat al zânelor* aflat în mijlocul unui *paradis terestru*. Căci Londra e ca o închisoare pentru copii, mai ales pentru cei care nu au rude bogate.

Desigur, există magazine și teatre, tot felul de distracții și alte lucruri asemenea, dar dacă ai tăi sunt mai săraci, nu ești dus la nicio piesă de teatru și nici nu poți să cumperi chestii din magazine. Iar Londra nu are lucrurile alea drăguțe cu care se pot juca copiii – fără să le strice sau să se rănească pe ei înșiși – precum copaci, nisip, păduri și ape. Și aproape tot ce există în Londra are o formă greșită, numai linii drepte și străzi netede,

în loc să aibă tot felul de forme ciudate, cum au lucrurile de la țară. Copacii sunt toți diferiți, după cum știi, și sunt sigură că s-a găsit deja o persoană plictisitoare care să-ți spună că nu găsești două fire de iarbă la fel. Dar pe străzi, acolo unde iarba nu crește, toate lucrurile seamănă între ele. De aceea, mulți copii care trăiesc la oraș sunt nespuse de neastâmpărați. Nu știu ce li se întâmplă, la fel cum nu știu tații, mamele, mătușile, unchii, verii, profesorii, bonele sau asistentele lor. Dar eu știu. Iar acum știi și tu. Și copiii de la țară sunt neastâmpărați, uneori, dar din motive complet diferite.

După ce au explorat grădinile și șoproanele în fiecare colțișor, copiii au fost adunați și spălați pentru ora ceaiului. Ei au înțeles destul de repede că aveau să fie fericiți la Casa cea Albă. Își dăduseră seama din prima clipă, dar când au descoperit că spatele casei e acoperit cu iasomie, doar cu flori albe, mirosind ca o sticlă cu cel mai scump parfum oferit vreodată la o aniversare, când au văzut pajiștea, toată verde și netedă, destul de diferită de iarba maronie din grădinile din Camden Town, și când au mai găsit și grajdul, cu un pod deasupra, în care se mai afla încă niște fân vechi, au fost aproape siguri. Dar orice îndoială a dispărut cu totul când Robert a sărit din leagănul stricat și s-a lovit la cap, căpătând un cucui cât un ou, iar Cyril s-a înțepat la deget în ușa unui coteț care părea făcut pentru iepuri, în caz că ai văzut vreodată.

Cea mai bună veste era că nu exista nicio regulă care să le interzică să meargă undeva sau să facă ceva.

În Londra, aproape totul poartă eticheta „NU ATINGE“ și, deși eticheta e invizibilă, oricum e rău, pentru că știi că e acolo, sau, dacă nu știi, ți se spune destul de repede.

Casa cea Albă era pe coasta dealului, cu o pădure în spate, cariera de calcar, într-o parte, și balastiera, în cealaltă. Jos, la poalele dealului, era o câmpie netedă, cu niște clădiri albe, având forme ciudate, unde oamenii ardeau varul, cu o fabrică de bere mare și roșie și alte case. Iar când hornurile mari scoteau fum, iar soarele apunea, valea arăta de parcă ar fi fost plină de o ceață aurie, iar cuptoarele de var și clădirile în care se usca hameiul sclipeau și scânteiau ca și cum ar fi fost dintr-un oraș fermecat, scos din *1001 de nopți*.

Acum, că m-am apucat să povestesc despre acel loc, simt că pot să merg mai departe și să transform într-o poveste foarte interesantă toate lucrurile obișnuite pe care le-au făcut copiii – exact lucrurile pe care le faci și tu, să știi, așa că o să mă crezi pe cuvânt. Iar dacă aș spune că sunt obositori, așa cum ești și tu uneori, mătușile tale ar scrie pe marginea textului, cu un creion, „Cât de adevărat!“ sau „Exact ca-n viață!“, iar tu ai vedea și, foarte posibil, te-ai enerva. Așa că o să povestesc doar despre lucrurile uimitoare care s-au întâmplat, și poți lăsa cartea oriunde, fără grijă, căci nicio mătușă și niciun unchi n-o să scrie „Cât de adevărat!“ pe marginea poveștii. Adulților le vine greu să creadă lucrurile cu adevărat minunate, dacă nu au, cum le zic ei, dovezi. Dar copiii cred aproape orice, iar adulții știu asta. De aceea spun că Pământul e rotund ca o portocală,

când tu vezi destul de clar că e plat și înclinat. Și de-asta spun că Pământul se învâрте în jurul Soarelui, când tu vezi cu ochii tăi că Soarele se înalță dimineața și se culcă seara, ca un soare bun ce e, iar Pământul își știe locul și stă nemișcat ca un șoricel. Și totuși, îndrăznesc să-ți spună să crezi toate astea despre Pământ și Soare, iar dacă o să faci astfel, o să-ți vină ușor să crezi că, după numai o săptămână petrecută la țară, Anthea, Cyril și ceilalți au găsit o zână. Adică așa au numit-o ei, pentru că astfel își spunea și ea singură. Și, desigur, ea știa cel mai bine, dar nu semăna deloc cu alte zâne pe care le-ai văzut sau despre care ai auzit ori citit.

Era la balastieră. Tatăl a fost nevoit să plece cu treburi urgente, iar mama se dusesse să stea cu bunicuța, care nu se simțea bine. Amândoi plecaseră în mare grabă, iar, după asta, casa păru îngrozitor de liniștită și de pustie. Copiii se plimbau dintr-o cameră în alta, în timp ce priveau bucațile de hârtie și de sfoară, care nu fuseseră adunate de pe podea după împachetarea lucrurilor, dorindu-și să aibă ceva de făcut. Cyril a fost cel care a spus:

— I-ascultați aici: hai să ne luăm lopețile să mergem la balastieră pentru a săpa. Putem să ne prefacem că suntem la mare.

— Tata a spus că a fost cândva acolo, a zis Anthea. A povestit că sunt scoici vechi de mii de ani.

Și s-au dus. Desigur că mai fuseseră la marginea balastierei și că se uitaseră înăuntru, dar nu coborâseră până jos, de frică să nu le spună tata că nu

trebuie să se joace acolo, și la fel procedaseră și la cariera de calcar. Balastiera nu e atât de periculoasă dacă nu încerci să cobori peste margine, ci alege varianta înceată și sigură, adică drumul, ca și cum ai fi o căruță.

Fiecare copil își ducea propria lopată și, pe rând, îl cărau pe Miel, adică pe bebeluș. Îi spuneau așa pentru că „Mee!“ fusese primul lucru pe care-l spusese. Pe Anthea o strigau Pantera. Știi, pare o prostie când citești cuvântul, dar dacă îl rostești cu voce tare, într-un anume fel, observi că seamănă un pic cu numele ei.

Balastiera era foarte mare și întinsă, cu iarbă și flori uscate și țepoase, mov și galbene, care creșteau în jurul marginii de sus. Parcă ar fi fost ligheanul unui uriaș. Și erau mormane de pietriș înăuntru și găuri pe laturile ligheanului, de unde fusese scos pietrișul, iar sus, pe povârnișuri, se vedeau micuțele intrări în căsuțele lăstunilor de mal.

Copiii au construit un castel, desigur, dar ridicarea unui castel e o distracție fără sare și piper când nu ai nicio speranță ca valurile foșnitoare să umple șanțul de apărare, să dărâme podul și, într-un fericit final, să-i ude pe toți până la mijloc măcar.

Cyrl voia să facă o peșteră ca să se joace de-a hoții, dar ceilalți s-au gândit că s-ar putea prăbuși peste ei, așa că, în cele din urmă, toate lopețile au început să sape o groapă prin castel, până în Australia. Acești copii, înțelegi, credeau că pământul e rotund și că,

pe partea cealaltă, băieții și fetițele australiene mergeau cu susul în jos, ca muștele pe tavan, cu capul atârând în aer.

Copiii au săpat și au tot săpat, iar mâinile li s-au umplut de nisip și li s-au încins și înroșit, iar fețele lor s-au umezit și au început să lucească. Mielul încercă să mănânce nisip și plânse atât de tare când află că nu era zahăr brun, așa cum crezuse el, încât acum era epuizat și dormea – o grămăjoară grăsună, în mijlocul castelului pe jumătate finalizat. Asta le permitea fraților și surorilor să muncească intens, iar gaura care ar fi trebuit să ajungă în Australia se lărgise atât de mult în scurt timp, încât Jane, căreia i se spunea Pisi, pe scurt, i-a implorat pe ceilalți să se oprească.

— Dacă fundul gropii se surpă brusc, a început ea, și vă prăvăliți peste micii australieni, tot nisipul ăsta o să le intre în ochi.

— Da, a spus Robert. Și-o să ne urască, o să arunce cu pietre în noi și n-o să mai vedem canguri, oposumi, eucalipti și nici păsări emu, nimic.

Cyril și Anthea știau că Australia nu era chiar atât de aproape, dar au fost de acord să nu mai folosească lopețile și să sape cu mâinile în continuare. Asta era chiar ușor, pentru că nisipul de pe fundul gropii era foarte moale, fin și uscat, ca nisipul de pe plajă. Și găseau și mici scoici în el.

— Imaginați-vă că a fost apă aici, cândva, murdară și sclipitoare, a spus Jane visătoare, cu pești, anghile de mare, corali și sirene.

— Și catarge de nave și comori spaniole scufundate. Mi-ar plăcea să găsim un dublon¹ de aur sau orice altceva, a spus Cyril.

— Și cum a fost luată marea de-aici? a întrebat Robert.

— Nu cu găleata, prostuțule, i-a răspuns fratele.

— Tata a spus că pământul s-a încins prea mult în interior, cum ni se întâmplă și nouă uneori noaptea, așa că și-a ridicat umerii, iar marea a alunecat, cum alunecă și pătura de pe noi, și a rămas cu umărul pe afară, care s-a transformat în pământ uscat. Hai să mergem să culegem scoici! Peștera aia mică mi se pare bună – și văd ceva ieșind de acolo, ca o bucată din ancora unei corăbii –, mai ales că e insuportabil de cald în groapa australiană.

Ceilalți au fost de acord, dar Anthea a săpat în continuare. Întotdeauna voia să termine orice treabă începută. I se părea că ar fi o rușine să părăsească groapa și să nu ajungă în Australia.

Peștera a fost o dezamăgire, pentru că nu era nicio scoică, iar ancora corabiei scufundate s-a dovedit a fi doar mânerul rupt al unui târnăcop. Echipa de cercetare tocmai hotăra că nisipul îți face sete dacă nu te afli pe plajă, așa că cineva a propus să meargă toți acasă pentru a bea limonadă, când Anthea a strigat brusc:

— Cyril, vino aici! O, vino repede. E vie! O să plece! Repede!

Toți au dat fuga înapoi.

---

¹ Veche monedă spaniolă.

— Sigur e un șobolan, nu m-aș mira, a fost de părere Robert. Tata a spus că infestază locurile vechi, iar ăsta trebuie să fie destul de vechi, dacă marea a fost aici cu mii de ani în urmă.

— Poate că e un șarpe, a sugerat Jane înfiorându-se.

— Hai să vedem, a strigat Cyril, sărind în groapă. Nu mi-e frică de șerpi. Mie-mi plac. Dacă e un șarpe, o să-l îmblânzesc și o să mă urmeze peste tot, iar noaptea o să-l las să mi se încolăcească în jurul gâtului.

— Ba n-o să faci asta, a decretat Robert ferm.

Stătea în cameră cu Cyril.

— Dar, dacă e un șobolan, îți dau voie.

— O, nu te prosti! a spus Anthea. Nu e un șobolan, e *mult* mai mare. Și nu e nici șarpe. Are picioare. Le-am văzut. Și blană! Nu, nu cu lopata. O s-o rănești! Sapă cu mâinile.

— A, ca să mă rănească chestia aia *pe mine!* Cam așa s-ar întâmpla, nu? a zis Cyril, apucând o lopată.

— O, nu! a strigat Anthea. Veveriță, *nu!* Pare o prostie, dar a rostit ceva. Pe cuvântul meu că a făcut-o...

— Ce?

— A zis „Lasă-mă în pace!”.

Dar Cyril doar a comentat că sora lui o luase, probabil, razna, apoi el și Robert au săpat cu lopețile, în timp ce Anthea stătea pe marginea gropii, ținând de căldură și de nerăbdare. Au săpat cu atenție și, în curând, toți au văzut că, într-adevăr, ceva se mișca pe fundul gropii australiene.

Apoi, Anthea a strigat:

— *Mie* nu mi-e frică. Lăsați-mă să sap!

Apoi a îngenuncheat și a început să râcăie ca un câine care își amintește brusc unde a îngropat osul.

— O, am simțit un smoc de blană! a țipat, ba râzând, ba strigând. Chiar am simțit! Am simțit!

Dintr-odată, o voce aspră și răgușită din nisip i-a făcut pe toți să sară în spate, iar inima le-a tresărit tuturor aproape la fel de iute.

— Lasă-mă în pace, a ordonat creatura.

Deși toți auziseră vocea, se uitară unii la alții, pentru a se asigura de acest lucru.

— Dar vrem să te vedem, a zis Robert, neînfricat.

— Aș vrea să ieși de acolo, a vorbit Anthea, care prinsese curaj.

— O, bine, dacă asta e dorința voastră, a continuat vocea, iar nisipul s-a mișcat, s-a învârtejit și s-a împrăștiat, apoi, o creatură maronie, blănoasă și grasă a ieșit, rostogolindu-se în groapă. După ce nisipul s-a prelins de pe ea, aceasta a început să caște și să se frece la ochi cu mâinile. Cred că am ațipit, a spus, întinzându-se.

Copiii stăteau în cerc pe marginea gropii, privind creatura pe care o găsiseră. Ochii ei erau în vârful unor coarne, ca ochii melcilor, și îi putea retrage și lungi ca pe niște telescoape. Avea urechi de liliac, iar corpul îndesat era ca al unui păianjen acoperit cu blană moale. Picioarele și brațele erau și ele blănoase și avea mâini și labe de maimuță.

— Ce mai e și asta? a întrebat Jane. Oare s-o luăm acasă?

Creatura și-a întors ochii lungi spre fată și a întrebat:

— Așa vorbește ea prostii mereu sau mizeria de pe capul ei o face să spună bazaconii?

S-a uitat disprețuitoare la pălăria lui Jane când a vorbit.

— Nu vrea să spună bazaconii, a intervenit Anthea cu blândețe, niciunul dintre noi nu vrea, orice ai crede! Nu-ți fie frică. Nu vrem să-ți facem rău, să știi.

— Să-mi faceți *rău*! a repetat ea. Să-mi fie *frică*? Măi să fie! Vorbești de parcă sunt neica nimeni.

Toată blana i s-a zburlit ca părul unei pisici gata să sară la bătaie.

— Păi, a spus Anthea, tot cu blândețe, dacă am ști exact cine ești, poate că am găsi să-ți spunem ceva care să nu te înfurie. Se pare că tot ce-am zis până acum asta a făcut. Cine ești? Și nu te înfură! Pentru că noi chiar nu știm.

— Nu știți? s-a mirat creatura. Păi, credeam că lumea s-a schimbat, dar, mă rog, chiar așa...? Vreți să-mi spuneți serios că nu recunoașteți o *samiadă* când o vedeți?

— O *samiadă*? Mie îmi sună a greacă.

— Așa sună pentru toți, i-a spus creatura tăios. Ei bine, pe scurt, o *zână a nisipului*. Nu recunoașteți o *zână a nisipului* când vedeți una?

Creatura părea atât de amărâtă și de rănită, încât Jane s-a repezit să confirme:

— Bineînțeles că acum văd bine cine ești. Acum, că te văd, mi-e foarte clar.